

[Horn.]

og Sømændenes Organisationer, som jeg forudsætter er indforstaaet med denne Lovgivning, og at der allerede er truffet Aftale om Medvirken til denne Ordning, saa at den kan praktiseres paa en god Maade. De Bestemmelser, der her omtales, kan vel næppe være anderledes. Derimod beder jeg Handelsministeren udtale sig om Forstaaelsen af § 3, sammenholdt med Bemærkningerne, der henviser til Sømandslovens § 28. Vil der efter Paragraffens Ordlyd ikke let kunne opstaa en forskellig Behandling af de Søfolk, der vender tilbage, ved at nogle tager Hyre, som de praktiske Forhold byder, og ved at nogle tager Hyre paa Hjemrejsen, naar deres Helbred tillader det, og de i øvrigt ikke skal have særlige Ulemper ved Rejsen? Vil det ikke let betyde, at nogle bliver daarligere stillet end andre, der faktisk forøver Tjeneste, idet nogle altsaa ikke skal forøve Tjeneste, men alligevel faar stigende Hyre? Jeg mener det rimeligt, at i de Tilfælde, hvor der øves Tjeneste, maa der betales dobbelt Hyre — ellers vil der ikke være Lighed, og det bør der være i denne Sag. Men maaske den højtærede Minister vil kunne henvise til Bestemmelser i gældende Love, som dækker dette Forhold.

Endelig skal jeg til Slut rette en Tak til Sømændenes Paarørende, som i de mange Aar har maattet savne deres Forsørger eller Søn, for den Trofasthed, de har udvist; de opmuntrende Hilsener, de maatte have naaet at faa igennem til de fremmede Hayne, har medvirket til at opretholde Forbindelsen med Moderlandet og holde Modet oppe hos dem, der saa længe er blevet holdt ude ved den tyske fanatiske Udholdenhed under Krigen.

Jeg vil ogsaa gerne rette en Tak til de forskellige Ministeriers Embedsmænd, som har udvist stor Imødekommenhed og Beredvillighed, naar vi kom med vore Ønsker om Oplysning eller Vejledning angaaende Søfolk, hvis Forhold vi ikke havde Kendskab til. Det har været opmuntrende hver Gang at møde den Beredvillighed, og det vil vi gerne sige Tak for.

Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse her i Tinget.

Kastrup Olsen: Enhver søfarende og hans Paarørende vilde have glædet sig over at høre den Maade, hvorpaa den højtærede Minister for Handel, Industri og Søfart for det høje Ting fremsatte Forslag til Lov

om Hjemrejse og Ferie m. m. for søfarende. Det vil varme de søfarendes Hjerter at høre de anerkendende Ord, den højtærede Minister udtalte, og det vil glæde alle Sømænd at høre, at Medlemmerne af dette høje Ting rejste sig som Udtryk for, at de bifaldt den højtærede Ministers Ord. „Sømanden gør ej mange Ord“, har vi et Ordsprog der siger; og det er i alt Fald rigtigt, at under denne frygtelige Krig har den danske Sømandsstand ydet sit Land, vort Land, ganske uvurderlige Tjenester og gjort det uden paa nogen Maade at gøre Forsøg paa at slaa sig selv til Ridder paa de Bedrifter, han har øvet, paa de Fortjenester, han har indlagt sig. Naar det danske Samfund da gennem sin Regering og Rigsdag viser sin Forstaaelse og Anerkendelse ved at lade Staten give de søfarende en baade fortjent og tiltrængt Ferie og afholde Omkostningerne derved, saa vil baade de søfarende og deres Paarørende paaskønne dette og forstaa Motivet, der ligger bag, nemlig Samfundets Taknemmelighed for Søfolkens Indsats.

Jeg kan saa levende forestille mig den Glæde og Forventning, der vil herske i de søfarendes Hjem, naar de faar at vide, at ham, de har længtes efter i fem lange Aar, ham, for hvis Skæbne de har gruet — at han nu ikke alene er paa Vej hjem, men er paa Vej hjem for at holde Ferie. Kun den, der selv har prøvet at være længe borte fra dem, man holder af, forstaaer tilfulde, hvad det vil sige at staa Sundet ind og have Kronborg om Styrbord, at skulle hjem for at holde Ferie.

Det er derfor med Glæde, mit Parti ser dette Lovforslag blive lagt paa Rigsdagens Bord; man øver her en god Gerning for den Stand, der har givet mest i Kampen for Danmarks Befrielse.

Til de enkelte Paragraffer i Lovforslaget vil jeg gerne have Lov til at knytte nogle Bemærkninger. At det i § 1, Stk. 1, fastslaas, at en Mand skal have været mindst 6 Maaneder i De Forenede Nationers Tjeneste for at kunne faa fri Hjemrejse og Ferie, maa anses for rimeligt, da det maa være Lovens Mening, at kun den, der virkelig har gjort en Indsats, skal kunne nyde de Fordele, Loven byder. Der kan imidlertid være Tilfælde, hvor en Mand paa Grund af Sygdom, Ulykke, foraarsaget ved Krigen, Alder eller andre Aarsager, er blevet uegnet til at deltage ret længe i Krigen, men disse Tilfælde — saaledes har jeg forstaaet det — tages der Højde for i § 7, sidste Stykke, hvor den højtærede Minister for Handel,